

Για όσα παιδιά είδαν την ευτυχία του σπιτιού τους ζωγραφισμένη μόνο σε κάποιο τους όνειρο

[/ Γενικά Θέματα](#)

Σκουπίζω τα μάτια, μα το πανί δε στεγνώνει. Καυτά κυλούν τα δάκρυα στις πονεμένες μου παρειές. Το δάκρυ του αδελφού μου έγινε και δικό μου δάκρυ, γιατί «έν έσμέν». Ο στεναγμός της μάνας θρήνος του παιδιού της. Το δάκρυ σου, μάνα, αίμα κυλάει στα δικά μου μάτια και στην καρδιά μου την παιδική. Σε βλέπω να αναστενάζεις και βράχος μού πνίγει την καρδιά και την ανάσα μου κόβει. Ο κόσμος γύρω μου μαύρισε, κι ας καίει λαμπρός ο ήλιος το μέτωπο. Σου δίνω το χέρι κι ένα χάδι τρυφερό ευθύς από την παιδική μου ψυχή κυλάει στο φουντωμένο σου μάγουλο. Σου μιλώ με τα μάτια, που αντανακλούν ένα χαμόγελο πόνου κι αυτά. Φανερός ο μυστικός μου πόθος να σε δω να γαληνεύεις. Να γελάς και το γέλιο από τα βάθη σου να βγαίνει. Να γελά η καρδιά σου δυνατά.

Κάποτε σου μίλησα για τα δικά σου λάθη και πάθη. Εσύ τα δέχτηκες. Ίσως να 'βαλες στόχο να τα λειάνεις ή να ξεχάσεις τις αιτίες. Αυτό μόνο η δική σου καρδιά μπορεί να απαντήσει. Τότε ήταν που μίλησα και για του πατέρα τα πάθη, έτσι όπως το χοϊκό μου βλέμμα μπορεί να τα δει. Φαίνεται όμως πως η ζυγαριά λύγισε προς

το ένα μέρος κι άγγιξε κόκκινο. Κι εσύ, μάνα μου, μούσκευες τα μάτια σου, μα δεν μπορούσες να τα στεγνώσεις. Κι εσύ, πατέρα μου, έβρεχες την καρδιά σου, που έκλαιγε μυστικά...

Δεν ξέρω, δε θα πω, δε θέλω να πω προς τα πού έγειρε η ζυγαριά. Άλλωστε, στα λιγοστά μου χρόνια, δε μου ταιριάζει να γίνω κριτής. Μένω μόνο να βρέχω το μαντήλι μου και να αναζητώ μια λύση, κάνοντας σκέψεις κι όνειρα για τη δική μου ζωή, γράφοντας εμπρός μου ατέλειωτα μυστικά μονοπάτια.

Ό,τι και να 'ναι τούτο που φταίει, ένα είναι που λείπει. Ζητείται η Αγάπη Σου, Κύριε. Ονειρεύομαι τη γαλήνη της δικής Σου οικογένειας. Ποθώ το γέλιο του δικού Σου φτωχικού της Ναζαρέτ. Ζητείται επικοινωνία, συνεννόηση, ειρήνη, Αγάπη Χριστού που όλα τα στέργει, όλα τα συγχωρεί, όλα τα υπομένει. Η Αγάπη Σου είναι πυξίδα, είναι φάρος, είναι σταθμά που κρατούν πάντα τη ζυγαριά οριζόντια.

...Μα την ώρα που με δυσκολία το χέρι μου σήκωσα το χοϊκό για να σκουπίσω το δάκρυ μου, κάποιο χέρι, μια ζεστή αγκαλιά, μια λεπτή αύρα με άρπαξε και στέγνωσε τα δάκρυα των ματιών μου και δρόσισε το ταπεινό μου πρόσωπο. Όταν άνοιξα τους οφθαλμούς μου δεν είδα τίποτα, μόνο το τελευταίο θρόισμα της αγάπης Σου. Μα δεν ήταν το τελευταίο. Ήταν ένα μόνο ίχνος στην άμμο της Αιώνιας Αγάπης.

Σιγά-σιγά τα μάτια μου στέγνωσαν και η καρδιά μου γαλήνεψε μέσα στη ζεστή Σου αγκαλιά. Τώρα πια δεν πονώ, βλέπω μόνο και δε μιλώ, δεν αναστενάζω. Ζω χωρίς να θρηνώ. Παλεύω, μα δεν κλαίω. «Μονάχα στην ψυχή μου δεν είπα τίποτε..., της αρκούν ένας σταυρός και δυο γόνατα, όπου κι αν είναι -ό,τι κι αν γίνει- για να 'ναι ευτυχισμένη...», αναπαυμένη, αλλοιωμένη...

Ο Χριστός εν μέσω ημών

Μαρία Γλαφυρή

Πηγή: llazaros.wordpress.com